

Sahar International Airport, Mumbai,

den 8. maj

Den lille mand var iført støvede, udtrådte gummisko, Adidas-shorts og afbleget skjorte. Han skilte sig ud fra de andre i nystrøgne operetteuniformer, som stod med deres pole-rede metalskilte ved siden af ham og ventede på feriegæster. 'Darshan Klein' stod der på det papstykke, den lille mand holdt over hovedet. Glasdørene foran bagagebåndene spyttede larmende mennesker ud. Et eller andet sted vrælede et spædbarn. Hver gang en eller anden i den anden ende af terminalen fik dørene til at åbne sig, skyllede en bølge af fugtig, varm, udstødningsmættet luft ind i den afkølede hal. Sandra Hughes sad ved British Airways' billetskranke og betragtede den lille, malplacerede mand med papskiltet i mangel af bedre at foretage sig. Nu var han lige ved at blive løbet over ende af to forretningsrejsende. De undskyldte sig ikke, ilede bare videre hen til informationen, hvor de lod attachémapperne dumpe ned på det lyse flisegulv med et smæld. De kvindelige assistenter bag skranken fandt deres uforpligtende smil frem.

Denne eftermiddag var der åbenbart slet ingen, som skulle bruge en billet, og arbejdsdagen trak i langdrag. Hun tænkte på sin kæreste, som ville komme hjem fra Sydney næste morgen. Hende Jenny arbejdede igen på samme rute som ham, og det brød hun sig ikke om. Måske skulle hun følge Anns råd og slå op med ham. Hun kunne jo lade sig forflytte til England

igen, men tanken om den uafladelige støvregn var ikke ligefrem opmuntrende. Måske skulle hun bare holde pause med p-pillerne. Nu var American Airlines også landet. En klynge turister i spraglet, mønstret ferietøj strømmede ind i hallen. De trak deres enorme hard tops efter sig og blev straks eskorteret til sideudgangen af mændene i operetteuniformer. Kun den lille mand med udtrådte gummisko blev stående tilbage. Han løftede sit papskilt lidt højere i vejret og stirrede ufravendt på glasdørene.

To timer senere, da den glohede eftermiddag udenfor endnu en gang var blevet til mørk aften, der ikke ville bringe afsvaling, kom den lille mand med tøvende skridt hen mod billetskranken. Han havde stukket papskiltet under den ene arm, og de krumme skuldre fik ham til at se lidt duknakket og resigneret ud. Hvad pokker ... tænkte Sandra, men så stod han allerede foran hende, og hun kunne se, hvor senet og mager han var, og at der var huller i skjortekraven. Han lugtede af karry og frisk koriander. "Darshan Klein," sagde han, og en kindtand af guld glimtede. Han manglede en hjørnetand. Han lagde en krøllet seddel på skranken. 'BA 756, 17.05, Darshan Maria Klein'.

"Flyet fra Frankfurt er landet rettidigt, og alle passagerer er for længst kommet ud." Hun vidste ikke rigtig, om han havde forstået hende. "It landed at five," sagde hun. "No more passengers here."

"Darshan Klein." Der var noget indtrængende i hans tonefald.

Mørke øjne holdt hendes blik fast. Han pegede på hendes computer, men virkede slet ikke ubehagelig.

Sandra sukkede. "Okay, jeg kigger lige efter." Hun indtastede flynummer og det mærkelige navn. Maskinen var landet til tiden, som hun havde sagt, men der havde ikke været en passager ved navn Darshan Maria Klein om bord.

"I'm sorry," sagde hun. "Darshan was not on this flight."

Det så ud, som om manden ikke forstod hende.

“Darshan not come,” forenklede hun.

Manden nikkede, men gjorde ikke mine til at gå. “Darshan?” gentog han, pegede igen på computeren og dernæst på uret over informationsskranken.

“Ahh, De mener, om der lander flere fly fra British Airways i aften? Nej, det var det sidste i dag.”

I Air India skranken ved siden af var billetsælgeren ved at lukke af. Hun måtte på en eller anden måde se at slippe af med den vedholdende mand. Hun kaldte bookingsystemet op og indtastede navnet igen. Bingo. Darshan Maria Klein havde faktisk bestilt plads på forbindelsen klokken fem fra Frankfurt. Skidt med datasikkerheden, tænkte hun, drejede skærmen lidt og vinkede manden til sig. Han fulgte opmærksomt hendes pegefinger.

“Darshan havde bestilt billet til BA 756.” Hun viste ham navnet på bookingoversigten og skiftede så til passagerlisten. “Men hun checkede ikke ind. Kan De se? I Frankfurt? Darshan not come.”

“Darshan not come,” gentog manden. Det lød sørgmodigt. Sandra smilede professionelt til ham.

“Darshan not come. I’m sorry.”

“Tomorrow?”

Hun sukkede og tastede også den mulighed ind.

“No. I’m sorry.” Hun rejste sig og begyndte at samle brochurerne på skranken sammen.

Manden nikkede tøvende og gik langt om længe hen mod udgangen. En lille, krumbøjet skygge, der gled ud gennem dørene og smeltede sammen med natten, målbevidst og lydløs som en kat.

1. del

Forseelsen

Søndag, den 26. oktober

De får øje på kvinden, så snart de træder ind i lysningen. Hun ligger på knæ og kaster op. Engen er sumpet, tuer af græs stikker op som halmparykker. Egbert Wiehl giver sin kone svampekurven i hånden og forsøger at komme over til den fremmede kvinde så hurtigt som muligt uden at få våde fødder. Det er halsløs gerning, for det har regnet i dagevis. Det er en yngre kvinde med en lang, lys hestehale. Hun udstøder et dæmpet skrig, da hun får øje på Egbert Wiehl, og pludselig ved han ikke, hvad han skal sige. Er hun dårlig? Har hun brug for hjælp? Begge dele er jo indlysende, for det er en kold morgen, og alligevel ligger kvinden på knæ midt i en mudderpøl. En sportstrænet kvinde. Han tvinger sig selv til ikke at stirre på hendes lange, muskuløse ben i de stramtsiddende, sorte tights.

Kvinden forsøger at sige noget, men hendes tænder klapper for meget. Der lugter af opkast. Kvinden har meget runde, græsgrønne øjne. Der hænger en spytråd fra kinden, som hun øjensynligt ikke bemærker. I hvert fald gør hun ikke forsøg på at tørre den væk. Egbert Wiehl har en fornemmelse af, at hun er bange for ham, og sætter sig på hug.

“Har De spist noget forkert? Svampe, måske? Er De faldet?” Han rækker en hånd frem mod hende, og det giver et ryk i hende. I samme øjeblik går det op for ham, at han stadig har spejderdolken i hånden.

“Åh, undskyld, kniven – vi er på svampejagt, Helga og jeg. Det har ikke været nogen god svampesæson, det er for koldt

og allerede sent på sæsonen, men ...” Han lyder som et fjols. Han stikker hurtigt dolken i skeden i bæltet og smiler.

“Kom.” Han rækker hende hånden igen. “Kan De stå? De kan jo ikke ligge her i vandet. Det bliver De dødssyg af.”

I stedet for at svare kaster kvinden op på ny. Hun ser bleg og hæslig ud, hendes ansigt er en fortrukket maske.

“Min kone står lige derhenne, vi kan hjælpe Dem. Jeg er læge, om end pensioneret for nylig.”

Hører hun ham overhovedet?

“Kom,” gentager han opfordrende.

Nu sætter kvinden sig med besvær på hug. Hun ryster stadig, men løfter højre arm og peger på jagttårnet, der står i skyggen af træerne i den sydlige udkant af lysningen.

“D-d-der.”

Egbert Wiehl følger pegefingerens retning med blikket. Er hun faldet ned fra tårnet? Sikkert ikke, for hun var i stand til at løbe, fodsporene er tydeligt aftegnet i det våde græs. De fører direkte fra tårnet hen til det sted, hvor hun nu sidder på hug.

“Egbert! Er der noget i vejen?” Helgas stemme lyder til at komme langt væk fra, og med en utålmodig håndbevægelse bringer han hende til tavshed. Han kigger over mod jagttårnet. Nogle krager flakser omkring platformen for enden af stigen og hopper ind gennem skydeskårene i siden; ja, det ser ud, som om de også dykker ned gennem taget og straks bliver kastet op igen, en livlig, rastløs tumlen op og ned. Der er noget galt.

“Vent her.” Egbert Wiehl rejser sig tungt. Han kommer til at tænke på Hitchcocks *Fuglene*, fortrænger billederne fra filmen og stirrer stift på tårnet. Der er ikke noget at være bange for, siger han til sig selv. Kvinden gør en bevægelse, som om hun vil til at løbe sin vej. Han lægger en hånd på hendes skulder. “Bliv her, jeg går hen og kigger.” Intet svar, kun hendes hektiske vejtrækning. Han går med tunge skridt over mod tårnet. Himlen er pastelblå og skyfri, og solen er netop ved at klatre højt nok op til at få dalens trætoppe til at lyse rødt og gult. For

to timer siden pakkede Helga kaffe, mineralvand, madpakker, æbler, en plade chokolade med nødder og skovturstæppet i den rygsæk, han har på ryggen. Vejrudsigten lovede en strålende skovturssøndag. Årets sidste chance for at finde et par velsmagende mælkehatte og nyde udsigten fra Bärenberg.

Egbert Wiehl kommer hen til foden af stigen og kigger opad. Kragerne har overhovedet ingen respekt for ham. Der er mange, mindst tyve.

“Fusjfusj,” udstøder Egbert Wiehl. “Fusjfusj.”

Han stiller rygsækken i græsset og vender sig. Helga og den lyshårede kvinde står nu ved siden af hinanden og kigger på ham. Det ser ud, som om Helga holder fast i den fremmede. I samme øjeblik bemærker han stanken. Sødlig. Rådden. Syge og døende lugter undertiden dårligt, men ikke så slemt. Forrådnelse, siger hans hjerne. Sidste gang, han lugtede noget lignende, var for fyrré år siden i universitetshospitalets kælder, hvor de dissekerede lig. Der var ikke noget udsagningsanlæg, og man vidste aldrig, hvad der ventede en, når man løftede de døde op af formalinbadet. Egbert Wiehl kigger sig rundt i underskoven, men kan ikke se noget usædvanligt. Han forsøger at trække vejret så overfladisk som muligt.

Stanken tager til, jo højere han klatrer. De sorte fugle styrt-dykker hæst skrigende fra himlen og stødes flaksende ud igen. “Fusjfusj,” siger han igen, men først da han kommer helt op, forsvinder de. Blodet suser i hans ører. Munden er tør, tungen et pelsdyr. Det, kragerne har efterladt, ligger på træbænken. Det stinker afskyeligt. Det er nøgent og hakket til plukfisk. Værgeløst. Der mangler nogle brædder i tårnets tag. Egbert Wiehl gør flere synkebevægelser. Kun ligets hår ser stadig menneskeligt ud. Det er silkeagtigt og lyst, ligesom den sportstræ-nede kvindes.

* * *

Kriminalkommissær Judith Krieger er igen ude at ride. Hun galopperer gennem en sommerskov med kraftfulde spring, der vugger hende, så hun glemmer, at hun og hesten er to væsener. En skimmel. Den taler til hende i et sprog, hun intuitivt forstår. En mørk stemme dybt i hendes indre. Et eller andet Jeg i hende er hele tiden klar over, at det kun er en drøm, og registrerer telefonen, men hun holder alligevel ikke op med at kærtegne hestens hals. Aldrig at skulle vågne. Aldrig mere. Føle sig tryk, blive vugget som et barn. Telefonens kimen forstummer, og der er igen kun den hvide ryg under hende, en svag fornemmelse af lykke. Lyset falder gennem trækronerne ned på hesten og danser i takt med dens muskler. Et sted dybt i hendes bryst lurker smerten.

Da hun når skovkanten, vil hun vende om, men hesten adlyder hende ikke længere. Jeg vil ikke, tænker det vågne Jeg. Jeg vil ikke have den drøm, i hvert fald ikke den slutning, ikke den slutning endnu en gang. Langt derfra på den anden side af markerne trykker en gård sig i dalen. Plasticsvøbte høboller glinser fremmedartet ved siden af som uden sammenhæng med landskabet, som en installation af Christo og Jeanne-Claude. Smerten i Judiths bryst vokser, blandes med panik og udtørker hendes hals. Du drømmer, siger hendes fornuft. "Du skal søge," hvisker skimlen. Søge hvad, vil hun spørge, men den bærer hende pludselig frem – sådan går det hver gang – hurtigere og hurtigere, og der er ingen tøjler, kun manen, som hun klamrer sig til, og lugten af jord og hest og vinden, der tvinger tårer frem i hendes øjne. Angsten. Hun begynder at falde. Stands, jeg vil ikke hen til den gård, forsøger hun at råbe, men samdrægtigheden med hesten er for længst forsvundet, og hun kan ikke længere mærke sin stemme, kun fortvivlet længsel og en overvældende følelse af tab.

I næste øjeblik er hun alene og inde i selve gården. En stejl trappe, mørke der omslutter hende. En harsk lugt af skidt. En skjoldet madras. Snuskede tapeter. Et eller andet sted er ofret.

Kød og knogler. Hår. Forfaldent. I opløsning. Så er døren væk, trappen, ingen udvej, kun et rum med alt for lavt til loftet. Hvor er hendes kolleger? Lyde foran huset. Galopperende hove. Panik. Hesten efterlader hende. Hun er alene. Det er ikke lykkedes hende. Hvor pokker er den dør? "Hvorfor kom du ikke?" Patricks stemme. Hvorfor kan hun ikke svare? Hvorfor skyller denne panik gennem hende, gennem hver eneste fiber af hendes krop? "Jeg kunne simpelthen ikke." En hæs hvisken. Er det virkelig hendes stemme? Hendes læber er stive. Hun kan ikke høre Patricks svar, ved kun, at han er der, et eller andet sted i det her beklumrede, mørkebrune rum. Der er for lidt luft, og hun sætter sig på hug på gulvet og vejrer som et vildt dyr. "Patrick?" hvisker hun. Stemmen er så fuld af håb, fuld af længsel. Hun må hente hjælp. Efter uendelig lang tid opdager hun sin mobil. Den ligger i en vindueskarm, bag hvilken engen med høballerne ikke længere er, og hendes hest heller ikke. Hun kommer med besvær på benene og vakler over mod mobilen. Men hendes fingre er stive og våde af sved og adlyder hende ikke længere. De slynger mobilen midt ud i et bundløst mørke, og hun ved, at hun har tabt.

På telefonsvareren i stuen lyser den røde pære for optaget. Den, der ringede op, har øjensynligt lagt på uden at indtale en besked. Judith Krieger ligger uden at røre sig og forsøger at beherske sin vejrtrækning. Hun ved ikke, hvad der er værst: Det øjeblik i drømmen, hvor hesten løber løbsk med hende, den uophørlige ensomhed i det mørkebrune rum, eller når hun vågner. Hun forstår ikke den drøm, der har hjemsøgt hende gang på gang i flere måneder. Forstår ikke længslen og intensiteten. Forstår ikke, hvad hesten betyder. Hun har aldrig redet, bortset fra en kort, glædesløs fase i puberteten.

Hun trænger til kaffe og en cigaret. Musik mod sorte tanker om hvide heste og mod den stilhed i lejligheden, Martin har efterladt sig om natten. Hun sætter en espresso over og går på toilettet. Fra gulvet lyder de dæmpede akkorder fra begyn-

delsen af Queens *Spread Your Wings*. Hun finder mobilen i læderfrakkens lomme.

“Krieger.”

“Nå, du er der, det var godt.” Axel Millstätt. Hendes chef.

“Det er søndag morgen.”

“Du bliver nødt til at komme ind på stationen med det samme.”

En eller anden fortalte hende for nylig, at afhængigheden af cigaretter er lige så stærk som af heroin. Hun fisker papir og filter op af tobakspungen.

“Der er fundet et lig i Bergisches Land. En ret uappetitlig sag. Identiteten er umulig at fastslå. Wolfgang slås med hjerteproblemer, de andre er travlt optaget af Jennifer-sagen. Jeg vil gerne have, at du tager til Bergisches Land og kigger på sagen.”

Hun tænder den færdigrullede cigaret og tager den gurglende espressokande af komfuret. “Betyder det, at jeg skal lede efterforskningen?”

“Sådan vil jeg ikke udtrykke det.”

Pause.

“Du ved jo bedst selv, at du i den senere tid ...”

Judith drikker en slurk espresso, brænder sig, hælder resten i et glas og tilsætter en sjat kold mælk. Det taler vi ikke om.

“Ja, det ved jeg.”

“Altså, det går ikke, Judith. Selv ikke med min bedste vilje. Vi er klar over, hvad du har været igennem. Og jeg vil være helt ærlig over for dig. Du var en fremragende efterforsker, og du ved, jeg har støttet dig lige fra begyndelsen af. Men så skete den der frygtelige historie med Patrick – nej, lad mig nu tale ud – det frygtelige med Patrick, ikke, for pokker, og enhver var klar over, at du havde brug for tid.”

Det taler vi ikke om.

“Men nu er der altså gået to år, og du har stadig ikke fået ordentligt fat. Den her sag i Bergisches er en chance for dig.”

Nikotin og koffein får blodet til at dunke. En varm bølge.

Judith inhalerer dybt og ved ikke rigtig, om hun er interesseret i en chance. Om hun føler sig parat til en chance.

“Manni. Du og Manni klarer det her stille og roligt. I rapporterer til mig.”

“Manni?”

“Manni.”

Hun hører også det, han ikke siger, ikke behøver at sige: Svøm eller synk, jeg tilbyder dig en chance. Den sidste. Det kan hun ikke engang fortænke ham i.

“Mit kontor om en halv time?”

Judith puster røg op mod loftet.

“Okay.”

Axel Millstätt har cockerspanieløjne. Brune som mørk chokolade. De blinker tilsyneladende aldrig, stirrer bare på en, til man føler sig som en sommerfugl, der bliver spiddet af en insektsforskernes nål. Tidligere havde kriminalkommissær Judith Krieger ærgerrighed nok til at yde chokoladeblikket modstand. Som Ikaros havde hun spredt sine vinger og forsøgt at flyve op til solen, og det havde Millstätt så afgjort forstået at værdsætte. Nu bøjer hun hovedet og ved ikke, hvor hun skal kigge hen. Manni stormer ind på kontoret, ivrig som et overdimensioneret føl. Hans knoklede ben er iklædt moderigtige Cargo-jeans, og hans lyse hår er geleret til små pigge. Han sidder forventningsfuldt uroligt på stolen og knaser en pebermyntepastil, mens Millstätt aflirer de begrænsede fakta, han er bekendt med. Judith kender ikke Manni særlig godt, hun studerer stjalent hans profil med et sideblik. Hvordan kunne det komme så vidt, at jeg skal arbejde side om side med en grønskolling som ham, spørger hun sig selv. Manni har kun været i KK 11 i et år og plejer at arbejde i en anden gruppe. Judith ved, at han tilbringer weekenderne i Rheindorf, det hul han er vokset op i, hvor han har et utal af kammerater som følge af det mangesidede foreningsliv, han med stor begejstring deltager i: skytte-

forening, fodboldklub, ungarleklub. Han får røde kinder, når han fortæller om det. Formodentlig tager han stadig snavsetøj med hjem til sin mor, som også laver mad til ham.

Judith er glad for, at Manni føler sig kaldet til i første omgang at blive på stationen for at tjekke listen over savnede personer og aftale med teknikerne og retsmedicinsk.

“Kør du bare i forvejen,” siger han til Judith. Det lyder venligt imødekommende, som om han er hendes chef, og hun en praktikant, som man ønsker at slippe af med hurtigst muligt. Judith tvinger sig selv til at beherske sig. Udsigten til at kigge nærmere på gerningsstedet alene og som den første er alt for tillokkende.

Kort efter kører hun ad motorvejen i en splinterny Ford Focus. Det absolut ypperste drabsafdelingens bilpark kan tilbyde, og hun fik den kun, fordi det er søndag. Skumplastbægeret med kaffe mellem benene højner humøret endnu mere. Kort før Lindlar dukker de første bindingsværkshuse med de grønne vinduesskodder, der er karakteristiske for Bergisches Land, op langs motorvejen. Men den landlige idyl er forsvundet; i udkanten af byerne skyder nutidens uundgåelige templer op: idrætshaller, bilforretninger og indkøbscentre. Et par kører gumler græs lige op og ned ad A4’eren og er med tiden formentlig blevet døde eller sløve af udstødningsgasserne. En silo og høballer i stram, hvid plastic minder Judith om hendes drøm. Hun tænder for radioen. Ved Overath drejer hun fra motorvejen og kører ad stadig dårligere veje, til hun efter mange sving og lange strækninger med gul skov kommer til landsbyen Unterbach. Herfra skal der være cirka tre kilometer til det sted, hvor man har fundet liget. Hun finder grusvejen til højre en kilometer efter landsbyen og det træskilt, en kollega fra Bergisches Land har beskrevet. ‘Solgården’ står der med snørklet skrift på det. En eller anden har med violet farve sprøjtemalet ‘TIL ASHRAM’ på den træstamme, hvor skiltet sidder.

Grusvejen snor sig i hårnålesving ned i dalen; høje nåletræer

sluger lyset. Judith kaster et blik på mobilens display – ingen dækning. Dalen virker eventyragtig, som var den et byggesæt for børn. Der er fåreflokke og enge med gamle frugttræer, to pjuskede æsler og en å. Hovedbygning, lade og udhuse står utraditionelt hulter til bulter, som om den barnlige bygherre vilkårligt har strøet de sidste byggeklodser ud midt på engen. Det er ikke landskabet fra hendes drøm, der er ingen hvid hest, men alligevel føles erindringen om den pludselig som et dårligt varsel. ‘Solgården – Welcome’ står der på det skilt, der er sømmet fast til en stolpe på den smattede parkeringsplads. En mand læner sig mod stakittet og kigger hen mod hende. Han er iført hvide bomuldsbukser og en orange T-shirt, der slet ikke passer til hans røde hestehale. Han har bare fødder i et par plasticbadesandaler. Judith ruller vinduet ned.

“Hej, jeg leder efter Ellegrunden. Der skulle dreje en vej fra til den her et sted. Kan De sige mig hvor?”

Han smiler, hvilket får hans ansigt til at ligne en krydsning mellem Boris Becker og frøen Kermit.

“Fra avisen?”

“Kender De vejen?”

“Selvfølgelig.” Han bøjer sig ned mod hende. “Men det hele er afspærret. Strisserne lukker dig ikke ind – uanset hvor sødt du smiler til dem.”

Hun kigger direkte ind i hans lyseblå øjne. Venter. Han giver sig.

“Ligeud, over broen og til højre før dammene. Der er ret smattet. Nu er du advaret.”

“Tak. Ved De, hvad der er sket?”

Han betragter hende lidt. “Der er en, der er død. Ikke en fra Solgården.”

“Sikker?”

“Der mangler ikke nogen herfra.” Nu ser han slet ikke venlig ud mere. Han lægger de blege arme over kors og træder et skridt baglæns.

“Hvorfor har De ikke strømper på? Deres fødder er jo helt blå.”

Til hendes overraskelse ser spørgsmålet ud til at more ham. Han blinker til hende.

“Ciao, avisdame. Kig indenfor til en yogatime engang, hvis du har flere spørgsmål.”

“Ciao, ciao.” Judith sætter bilen i gear. Yoga. Måske tager hun Kermit på ordet. Hun er ret sikker på, han ikke ville bryde sig om det.

For enden af dalen finder hun den lille bro af træ og kører bilen over den i gangtempo. Lige på den anden side ligger dammene, stillestående og skinnende som af flaskegrønt glas. Til højre fører en vej ind i skoven, og den er ganske rigtigt meget mudret. Judith sørger for at køre lige i det spor, de andre køretøjer har gravet før hende. Efter cirka fem minutters kørsel kommer hun frem til afspærringen, der består af to unge ordensbetjente, som står og tripper, mens de omhyggeligt kontrollerer Judiths id-kort. Ellegrunden er en sumpet lysning, der er cirka 100 meter i diameter. På skovvejen i udkanten holder der adskillige politibiler og en grøn-hvid folkevognsbuss. Judith parkerer bag folkevognsbussen og stiger ud.

Selv om solen står direkte over lysningen, er det koldt. Der lugter af svampe og rådnende løv. Fra politibilene lyder dæmpet susen og bippet fra radioerne. En gråhåret mand kommer løbende hen mod hende.

“Hans Edling. Er De fra KK 11?”

“Ja, kriminalkommissær Judith Krieger.”

De giver hinanden hånd.

“De må hellere selv kigge på det først. Han ser ikke for godt ud. Jeg ringede straks til jer i Köln.”

Han gør pludselig omkring og springer over en grøft ind i lysningen.

“Kan De se jagttårnet derovre? Der ligger han. En vandrer fandt ham. Hun sidder henne i folkevognsbussen. Der er en

kollega oppe i tårnet for at passe på. Skal jeg gå med Dem derover?”

“Nej, det er ikke nødvendigt. Jo færre spor ...”

“Ja.” Han springer tilbage på vejen. “Så ses vi om lidt.”

Ellegrunden, funderer Judith, mens hun går gennem det våde græs. Der vokser formodentlig elletræer her, men hvordan ser de egentlig ud? Hun kommer i tanke om digtet om Der Erlekönig, ellekongen, og tysklæreren med de nervøse hasselmuseøjne, der flakkede rundt bag hendes skildpaddebriller. Hun havde en vidunderlig stemme, meget blød og melodisk, men i niende klasse var der ingen, som gad høre på hende, og Judith turde ikke sætte sig op mod klassekammeraternes mening. *Hvem rider så sent gennem nat og vind*, reciterer frøken Meinerter i Judiths hoved. Pokkers, der var det med at ride igen. Et barn er bange og dør – det handler digtet om. Ellekongen kommer med døden. Ellekongen, Ellegrunden. Tag dig nu sammen, Judith.

Hun kigger sig rundt med fornyet opmærksomhed. Fodspor fører fra forskellige retninger hen til tårnet, der er ingen fasttrampet sti gennem lysningen. Hun må finde ud af, hvem fodsporene tilhører. Solen står højt. Med de brogede efterårs-træer og de glitrende pytter ville lysningen i sig selv være et smukt motiv for landskabsfotografer. Intet tyder på, at der er foregået en voldshandling her. Verden er smuk, og menneskene gør deres bedste for at gøre livet til et helvede for hinanden, tænker Judith. Tårnet står halvt skjult mellem lyse træer. Da hun kommer derhen, klatrer en betjent ned ad stigen. Han har bundet et tørklæde for mund og næse, som han fjerner med en hurtig bevægelse.

“Hej. *Den* lugt vænner man sig aldrig til.”

“Hvorfor venter De ikke hernede?”

Han peger med en tommelfinger hen mod et træ, hvis nøgne krone er tæt besat med store, sorte fugle.

“Det går desværre ikke på grund af ådselsæderne.”

Han tænder en Marlboro og inhalerer grådigt røgen. Judith betragter tårnet. Hendes fødder er våde. Der lugter af død. Den eneste lyd er de hæse skrig fra de sorte fugle. Hun trækker tynde gummihandsker og skoovertræk på. Man forestiller sig det værste hver gang, men det er altid anderledes, tænker hun, da hun kommer op. Så tvinger hun sig til at studere det hele omhyggeligt.

* * *

Han finder hende i laden, hvor hun er i færd med at blande foder til ungdyrene. Han tager hende i favnen og løfter hende op på den reol, hvor redskaberne til klipningen ligger. Hun er så blød, men hendes krop føles alligevel fast. Varm og levende. Hun slynger armene omkring ham og dernæst benene. Deres kroppe vugger blødt sammen, de ånder i takt. Hvor lugter hun godt. Lidt af sandeltræ, lidt af patchouli, og en lille bitte smule af sved. Han trækker hende endnu tættere ind til sig og stikker sin hånd ind under hendes fleeejakke. Hun har fået muskler i den tid, hun har boet på Solgården. Det bulner lidt til højre og venstre for rygsøjlen, livets søjle der bærer så meget og er så skrøbelig. Parawati, tænker han. Guddommelige kammerat. At tage hende her og nu, begrave sig i hende, igen, allerede igen, igen og igen.

“Vent her, vent lidt.” Han kysser hende på halsen, gør sig fri af hende og går hen til døren. Han kaster et blik udenfor, kan ikke se nogen og skyder slåen for. Han tager en træplade og sætter den for vinduet over reolen. Den passer lige ind i åbningen, som om den er lavet til det samme. Lugten af hø, halvmørket og bevidstheden om, hvad de skal til, hidser ham endnu mere op. I det lille rum foran stalden står der en elektrisk ovn. Han tager den under armen, hiver et tæppe ud af skabet og går tilbage til reolen, hvor hans gudinde sidder og betragter ham.

“Jeg vil have dig.” Hvert eneste af hans skridt er blevet snigende, listige, og det gør spændingen næsten uudholdelig.

“Mener du her, nu? Jamen ...”

“Sshh. Ikke tale.” Han stiller elovnen på gulvet, finder en stikkontakt og sætter den til. “Tag tøjet af.”

“Mener du ...?”

Han nikker. Går hen til hende og stikker igen hænderne ind under hendes fleece. Finder hendes bryster. Ser, hvordan frygten for at blive opdaget og lysten kæmper med hinanden i hendes ansigt, til det forbudte bliver en forlukkelse, hun ikke kan modstå.

“Du er umulig!” Det lyder slet ikke som en bebrejdelse. Med en beslutsom bevægelse trækker hun fleece og T-shirt over hovedet og smider det på gulvet.

Skynd dig, har han lyst til at sige, men nu er det hende, som bestemmer farten. Hun nyder hans utålmodighed, springer ned på gulvet, snurrer legesygt rundt et par gange. Han er stadig forbløffet over, at hun, som ellers er så reserveret og utilnærmelig, kan elske så skamløst og hæmningsløst. Fordi sådan skal det være, fordi hun er den rigtige. Han får tøjet af uden at slippe hende med øjnene. Hun ler, da hun ser hans erektion. Ikke ondskabsfuldt, men glad.

“Tag tøjet af,” gentager han.

Hun trækker uendeligt langsomt lynlåsen ned i sine jeans, og uendeligt langsomt skubber hun bukserne ned over hofterne og trusserne. Han breder tæppet ud over den støvede reoloverflade, hun laver endnu en piruette og ler til ham. Men nu kan han ikke holde ud at vente længere. Han tager hurtigt tre skridt hen mod hende, griber fat i hende, holder fast om hende og løfter hende op på tæppet.

“Læg dig.” Han er hende meget taknemlig for, at hun straks holder op med at lege med ham, at hun forstår hans inderlige længsel, eller i det mindste er føjelig. At hun adlyder hans hæse hvisken, lægger sig, ligger stille eller bevæger sig, alt efter hvad

han ønsker. At hun nyder alt det, han gør med hende, og viser ham det.

Da de er færdige, sætter han sig ved siden af hende og holder om hendes arm. De deler en cigaret. Så en til. Det er også for længst blevet en vane, en mani, der er lige så forbudt som deres kærlighed.

“Vi må hellere klæde os på.” Hendes fingre kærtegner hans nakke, hals, bryst. “Det var heldigt, der ikke kom nogen.”

“Jeg ville helst gøre det en gang til.”

“Ikke lige nu, jeg skal sørge for fårene.” Hun sætter sig op og ser ham i øjnene. Hæver øjenbrynene og kniber læberne sammen som en misfornøjet guvernante.

“Tsk, tsk, tsk. Har De da ingen skam i livet, min herre. Man må lære at styre sine lyster!”

Hun hopper ned på gulvet og fisker trusserne til sig. Hun er så uforskammet ung og så uforskammet sexet. Lære at styre sine lyster, tænker han. Du har overhovedet ingen anelse om, hvor svært det er.

* * *

Liget har tomme øjenhuler, og læberne er væk. Der er heller ingen næse. Hele ansigtet er en rå, fordærvet masse. Rundt om øjenhulerne skinner pandebenet. Brystkassen er en blodig masse. Brunlige tarme vælder frem fra bughulen og ser ud, som om de er flået ud af underlivet stykke for stykke. Lyst hår. Den døde sidder tilbagelænet i hjørnet på bænken med den ene albue nærmest skødesløst hængende i et skydeskår, den anden hånd afslappet liggende på bænken og benene strakt ud foran sig. Dødsårsagen er umulig at fastslå. Hoved og bagdel er oversået med sår. Ådselsædere, havde betjenten sagt. Judith har aldrig tænkt over, hvad krager æder, og at ordsproget om, at krager ikke hakker øjnene ud på hinanden, kunne udspringe af noget særdeles virkeligt. Hun bedømmer den døde til at være godt en

meter og firs høj. Hun sætter sig på hug og skubber tarmene lidt væk fra lænderne. Det er entydigt en mand. Han har været død i mindst en uge, sandsynligvis længere.

Hvor er den dødes tøj? Hun bukker sig helt ned og kigger under bænken. Mørke, skorpede pletter under liget. Et par cigaretskod mast ud mod plankerne. Hjemmerullede cigaretter, meget tynde, uden filter. Helt inde mod bagsiden ligger noget i en revne. Et stykke gennemsigtigt, hårdt plastic. Hun fisker det op, holder det op mod lyset. En splint, cirka tre centimeter lang og med riflet kant, måske fra åbнемekanismen på et hylster fra et kassettebånd eller en cd.

“Fru Krieger, Deres chef fra Köln vil tale med Dem.” Hans Edlings stemme gjalder gennem lysningen.

“Jeg ringer til ham om lidt!” Hun skal bare lige bruge et øjeblik fred og ro. Tid til at få en fornemmelse af stedet, en følelse der senere kan vejlede hende; sådan var det i hvert fald før. Det er koldt. Hun stikker hænderne i læderfrakkens lommer. Om lidt kommer Manni og teknikerne, og så er det slut med uforstyrrede iagttagelser. Kom nu, Judith, skynd dig. Blikket flyver rundt.

Den døde har ikke noget tøj på, ingen sko, ingen papirer, intet våben. Der er et stort hul i tårnets tag. Judith stiller sig på tæer og lader fingrene løbe hen langs åbningens kant. Der har formodentligt siddet brædder engang, eller måske tagpap. Hvor er brædderne nu? Hun kigger ned, men ser kun buskadset og betjenten, som lige har tændt sig en ny cigaret. Hun kommer i tanke om en fjernsynsudsendelse, hun så om natten for nogle uger siden, da hun endnu en gang ikke kunne sove. Den drejede sig om et folk, som stede sine døde til hvile på stativer i træer ubeskyttet mod vejr og vind og fugle. Det har noget med ærbødighed og gudernes ønsker at gøre, men Judith så ikke udsendelsen færdig, hun zappede videre. Indtørret blod sidder alle vegne i groteske sprøjtemønstre. ‘L & A’ har nogen skrevet med sort tusch i et stort hjerte på bagvæggen i tårnet. En Sarah

og Mik har også foreviget sig i et hjerte, som dog er ridset ind i træet med en kniv. 'Tom, dit liderlige svin' står der ved siden af, og lidt længere til venstre 'Meli was here'. Diverse initialer og datoer – med stor sandsynlighed uden mindste sammenhæng med mordet. Sætter kærester fra nabolaget sig herop i tårnet, trykker sig tæt ind til hinanden på bænken, usynlige for verden for deres fødder og med blikket rettet mod trækroenerne gennem skydeskårene? Judith bøjer sig forsigtigt så langt ned, at hendes hoved er ud for den døde. Hvad var det sidste, han så? Var det dag eller nat, da han døde? Hun er pludselig sikker på, det var nat, at han var alene med sin morder. Ingen vandrere i miles omkreds, som havde kunnet redde ham. Kun skov, stoisk, stum skov og mørke. Judith står helt ubevægelig. Når hun lukker øjnene, synes hun, hun stadig kan fornemme den dødes angst, en rasende, sporadisk opblussende protest.

Hun klatrer ned ad stigen. Ruller en cigaret. Betjenten vipper en sølvfarvet benzinlighter op og giver hende ild.

“Du kan godt glemme alt om at ringe.”

“Hvad?”

“Det kan du godt glemme. Der er kun signal i tårnet – hvis man er heldig.”

Judith fisker mobilen op af lommen og kigger på displayet. 'Søger ...'. Han har ret

“Nå, så må jeg hellere op igen.” Han træder cigaretten ud og stikker skoddet ned i cellofanhylstret på sin Marlboro-pakke.

“Lortetjans. Jeg håber, kollegerne fra Köln skynder sig.”

Han nikker til hende og trækker tørklædet for ansigtet igen.

Judith sjokker tilbage over engen. Hendes højre fod synker ned i en vandpyt, og koldt vand stiger op ad støvleskaftet. Pludselig melder fornemmelsen fra drømmen sig igen. Uvirkeligheden. Længslen hun aldrig får tilfredsstillet. Trussel i langsom gengivelse. Som om hun i al evighed løb gennem flydende

glas. Hun propper hænderne i lommerne og sætter farten op. Hvis hun er heldig, kan hun låne et par gummistøvler af en af kollegerne.

* * *